

Передплата

на «РУСЛАНА» вносьте:

в Австрії:

на цілий рік . . . . . 20 кор.
на пів року . . . . . 10 кор.
на чверть року . . . . . 5 кор.
на місяць . . . . . 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік . . . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 16 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра рускі» — з Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділі і руских свят
о 5¹/₂ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 1.
пл. Домбровського (Хорунчини). Ек-
спедиція місцева в Агенції Со-
коловського в пасажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє. —
Рекламації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 40 с. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
30 с. від стрічки.

Як двигнути наш промисл і штуку?

З фахових кругів одержуємо донис, в якій шан. автор подає вельми важну та реально обдуману гадку: як в найдекший спосіб виробити у нас ремісничу верству.

«Се питанє — каже шан. автор — насунуло мені гадку, щоби ширший публиці піддати спосіб заснованя дуже важної для нас і практичної школи. Я вже раз перед десяти літами підносив сю гадку публично, та однак она остала голосом воїночого. Думаю, що найкрасше було би заложити школу таку, котра-б *вирчувавала хлопців на добрих дяків і заразом ремісників в одній особі.* Добрий і образований дяк може завести хор, може обняти провід в читальні, словом, може бути правою рукою в справах церковних і просвітних побіч сьвященника. Скажеш читачу, що образованійший чоловік потребує більшої нагороди чим жебрача платня дяка? Се правда, але у мене є на се спасенна рада, щоби дяка в відповіднім заведеню научити заразом артистичного промислу так церковного, як як і сьвіцкогго, бо знаємо з досьвіду, що тим дякам дуже добре і тепер поводить ся, котрий побіч дяківського, має ще иньший завід в руці. На таку школу, яка буде мати характер промисловий, думаю, що правительство і край дадуть відповідну дотацію на удержанє тим більше, що тепер як-раз є на часі з таким проєктом виступити, де агітація розвинена над тим, щоби завести питомий промисл. Дяк може бути малярем, різьбарем, каменярем, столярем, токарем, позолотником, золотарем і т. д. Таких фахово уздібнених людей Консисторія, або який иньший чинник, покликаний до того, уміщав би шісля потреби по селах. І так: маляр в тім селі, там різьбар, дальше каменяр, що робить нагробки і т. д. Надзір виховавчий і науку закона церковного могли би в такім заведеню взяти оо. Василянни, а провід фаховий люди відповідно укваліфіковані, котрих маємо подостатком. На всякі предмети церковні, як хрести, дівочі образи, всякі фігури, котрі часто не надають ся до нашого обряду, видаємо сотки тисячів річно, котрі пливають від нас за границу т. є до Швайцарії, Тиролю, Чех, Саксонії і т. д., де роботами тими займають ся хлопці по селах в вільних хвилях від занять господарських. Промислово-дяківська школа могла-б бути основою десь в околиці, що має много ліса, каменя, комунікацію і добрий воздух. Найліпше, думаю, в добрах митрополітичых або в старім опущенім монастири, як приміром в Тереховлі, де стоять мури церкви, дзвінниця і келії. На будинок і інтернат мусіла би держава дати відповідну суму, щоби мож на разі хоть 100 хлопців помістити, а час науки хоть на 6 літ мусів би бути розложений, щоби могли хлопці відповідно вивчитись обох наведених висше заводів. Тота річ була би для нас великої ваги, бо малибисьмо великий заступ людей независимих, а дуже пожиточних під кожним зглядом, бо хто має більше стичности з селянством, як не дяк? Не диво, що дяки так низько стоять морально, бо люди ті суть хоть талановиті, бо вибрані з селян найрозсудайших, то все они за темні і тим самим похонні до всякого зла. Кілько то талантів сільських іде марно з браку образованя в могилу! не одного, але сотки генив малибисьмо, коли би дати їм спримогу до образованя. В за-

веденом такім мусіло-б бути приміщенє безплатне, з то тому, що селянин бідний і не сьвідомий ціли так важної.

В заведеню промисловім ученик може вже по році заробити на своє удержанє хоть в часті т. є, що заряд продає річ, котрі ученики виробляють, а грішми покриває видатки на харч і т. п. Розуміє ся, що числять ся ту на таких хлопців, що мають талант, а котрих може учитель сільський вибрати, і вислати до проєктованого заведеня при помочи сьвященника.

Гадаю, що при помочи такого заведеня дасть ся поправити сьвів церковний, украсить ся дешевим коштом церкви в сьвійскім обряді і стилю, як також крести цмнтарні і придорожні, котрі так сумно викінчені, що страх дивитись на них, а часто щоби не нанись, то годі восторопати, чи они зображають чоловіка. Дяк-артист чи ремісник добирав би собі спосібних хлопців кількох до помочи, котрі з часом також вивчили-б ся на добрих ремісників-артистів і тим робом піднесло би ся питомий промисл артистичний, дало-б ся не одному хліб в руки і тим побіч рілі, або цілком безрольним можна-б запобігти нужді. Вправді наше духовенство трактує дяка на рівні зі слугами, мимо що єго роля в церкві є дуже важна і вимагає знаня ермологїона, закона церковного і ріжних напівів нотних. Повинність т. є відслуга, котра війшла вже від давна в звичай, і яку часто по селах дяки мусять сьвященникам сповняти, могла-б бути заступлена роботою моральною, роботою штук красних і добрих діл. Можна сподіватись, що сю річ возьме під розвагу загал Русинів разом з Впр. Митрополитом, котрому лежить на серци доля руского народу. Думаю, що послі наші заінтересують ся тою справою і походять за нею куда слід, щоб діло довершити.

Шановний автор може надто оптимістично задивляє ся на скору і обильну поміч правительства, але через те ще зовсім не уменшає ся значінє єго заміток. Справді, що через злуку дяківства з наукою ремесла, не лише помогло би ся дяківскому станову ліпше, чим всякими льотеріями, жертвами і иньшими добродійними забігами, але ввело би ся ремесло в ширші верстви нашого селянства, як се вказує шан. автор.

Найлекше, думаємо, дала би ся здійснити ся гадка у Львові, де є вже руска ремісничя Бурса і є дяківська школа. Тут злука обох сих шкіл не представляла би найменших трудностей і в сій ціли повинен би заряд ремісничої Бурси відвести ся з відповідним представленєм до ВПр. Митрополита, який певно не відказав би свого підпертя в такій хосенній справі. Ті вихованці ремісничої Бурси, які тепер часто, виїшовши на добрих челядників, гинуть для нашої суспільности в польській ремісничій верстві, стали би подвижниками і практичними інструкторами по селах. Рівнобіжно з тим підняло би ся певно і заінтересованє нашої суспільности для такої дяко-ремісничої бурси і зовсім не було-б неправдоподібним, що число вихованців такого інтернату зросло би не до сотки, а кілька соток.

Державна рада.

По відчитаню впливів президент палати повідомлює, що всенімці внесли 21 наглих вне-

сенє. Крім того поставили нагли внесеня пп. Брайтер і Дашиньский в справі бориславської катастрофи.

По відкиненю наглого внесеня пос. Айзенкольба приступлено до наглих внесень в справі

катастрофи в Бориславі.

Внесенє пос. Брайтера звучить: Взиває ся правительство: 1) щоби для розслідженя причин катастрофи з законі в Бориславі виділувало комісію, яка складала би ся з делегата міністерства рільництва, як провідника, трех фаховців, виділегованих міністерством рільництва і трех заступників робітничого товариства «Ямар» в Бориславі; 2) щоби протоколи і внесеня предложило палаті; 3) щоби міністерство рільництва зревідувало поліційно-гірничі розпорядженя, видані радником двору Цехнером; 4) щоби родинам по тих робітниках, які пожили смерти підчас катастрофи, уділило запомоги; 5) щоби знесено брацку касу, а заведено касу хорих і щоби робітників та їх родини забезпечено на старість і від припадків; 6) щоби винних потягнуло до відвічальности.

Внесенє пос. Дашиньского взиває правительство до розсліду причин нещастя в законі в Бориславі, укараня винних і повідомленя про се палаті, а відтак домагає ся внесеня проєкту закона про гірничі інспекції.

Промови внескодавців.

Пос. Брайтер оповідає історію катастрофи, в якій згинуло 17 робітників, а 6 є тяжко ранених. Звинили тут керманіч руху п. Балабан і гірничий комісар Косткевич, які мимо остережень і депутатич робітників, що електричний вентилятор не функціонує і в законі нагромадили ся газу, не зарядили жадних осторожностей, а казали дальше працювати робітникам. Взагалі робітничі відносини в Бориславі є страшні, в закопах працюють робітники низше літ 18, а по 8 літах праці кождий стає зробком-калікою. Брацка каса є в руках кождочасного директора, а робітники не мають жадного впливу на неї, тому жадають знесеня єї і ослованя каси хорих, як також забезпеченя від старости і каліцтва.

Пос. Дашиньский закидує, що під ослоною міністра-родака, який спокійно від 15 літ держить мандат з Борислава за порукою бориславських набобів, веде ся там господарка, гірша чим убійство, рабунок і крадіж. Поведенє Балабана і дир. Шумекого бесідник називає зьвірством і вказуючи на ріжні подробиці послідної катастрофи, виводить, що конечним є закон про гірничу інспекцію.

Міністер рільництва бр. Джіованелі

описує подрібно бориславську катастрофу і заявляє, що сейчас зарядили гірничі власти слідство і суд карне доходженє що-до причин і виновників нещастя. Супроти того строгого слідства міністер уважає злишним делегованє окремої комісії, хіба що-до розсліду відносин в галицких законах воску взагалі. Родини погибших робітниках одержать приналежне забезпеченє з брацкої каси, а надто бориславські підприємства і намісництво уділило значну підмогу. Знесенє брацких кас не було би корисне для самих робітників, бо забезпечують їх не лише на случай недуги і припадку, але і на старість. Виданє окремих карно-судових приписів супроти адміністраційних урядників при гірництві є лиш-

9 мушан і одна жінчина. Недужі не могли уткати, бо були привязані шнуром до ліжок.

— **Медведі на волі.** До міста Воррен приїхав цирк Рабінсона і для реклами переїздив улицями. Нечаянно відчинилися двері залізної клітки, в якій везено двох великих медведів. Звірюки скористали з нагоди і вискочили на вулицю між численну публіку. Повстав великий переполох; кілька жінок зімліло. На щасте медведі не кидалися на людей, лише почимчикували в сторону недалеких корчів. Вислано за ними кілька псів, які дігнали їх над рікою. Одного медведя зловили, а другий переплив ріку і пропав у корчах.

— **Сучасний дневник.** У Відні перебуває тепер в переїзді один з найвизначніших дневників др. Еміль Діллівон, в характері дописувателя англійського письма „Daily Telegraph“. Через десять місяців в році відбуває він ріжні подорожі, а всюду старає ся перебраться так, щоби ніхто його не пізнав. Нині він є у Відні а за кілька днів вже він в Петербурзі, то знов в Мадриті, а звідтам переїздить до Арменії і перебранный за Черкеса подорожує по цілім краю. За якийсь час вже він перебранный за дервіша находитсь в якійсь монастирі в Гіндостані і т. д. Др. Діллівон уродив ся в Ірландії, а виховував ся і виростав в Дубліні і в Парижі. В своїм молодім віці він перейшов тяжку школу східних язиків і ся дозволила ему в короткім часі познакомити ся з літературою і мовою майже цілого Сходу. Міжпівнічними заїзнав ся він з мовою арабскою, перскою, вірменською і халдейскою; писав розвідки о санскриті і Зендавесті.

На семи університетах добув Діллівон дипломи докторські. Якийсь час замешкав в Росії яко дневник, а пишучи в „Петербуржских Відомостях“, видав війну тамошнім дневникам і ученим. Побідив їх і небавом зівстав іменованний професором язиків східних на університеті в Харкові. Но не довго він ту викладав. Опустив Харків і поїхав до Англії та взяв ся до наукової роботи, а добутки єї оголошував в письмах англійських, французьких та німецьких. Почувачи в собі більший нахил до дневникарства, покидає в 1890. р. се поважне занятє і свої розпочаті твори поміщує в фейлетонах. В 1894. р. бачимо его в Вірменії, пізнійше в Японії, а в часі вибуху війни з Америкою, на Креті, в Рене підчас процесу Драйфуса, в Китаю підчас розрухів боксерів, — словом всюду він є, де лиш потреба хороброго, неустрашимого перед кулею дневникаря. Др. Діллівон був першим публіцистом, знаючим дійсний стан зачіпки вірменсько-турецкої. Скоро лише розійшла ся чутка, що він є в Царгороді, жертвова-

но ему високий ордер і ще висший „могорич“, щоби повернув до Англії. Діллівон відкинув дари. В перебраню офіцера козаків а відтак жінчини, пересидів він два місяці в Вірменії і то в самім ядрі найбільших розрухів. Викрадав в'язнів, перекуплював дозорців, казав навіть фотографувати ся у директора поліції, котрий мав строгий наказ відставити Діллівона живого або мертвого до Царгороду.

Коли пізнійше оголошено бльокаду Крети нікому не вільно було дістати ся на сей остров. Діллівон дуже був цікавий, що там на острові діє ся, а ту годі довідатись, бо ніхко стереже, отже, що він робить? Перебирає ся в монашу одіж, перепливає кордон, прибуває ся до повстанців, і бере ся в їх рядах хоробрю, через що з'єднує собі довіре у провідників так, що ті висилають его на конференцію Сполучених Держав, де радять над заповненем Крети самоуправи. Монах-Діллівон промовляє в імені Кретеїців і голосує за прилученем їх до Греції. На працнє благословить адмірала Канеvaro і его дружиню. О много гірше вело ся Діллівоні в Китаю. Одного разу мусів він там пересидіти 40 годин обдертий з одіжи без поживи і нашитку. Опісля знов впав він до води і був би утопив ся, але его виратував один з Кулісів.

Про перебуті пригоди оповідає Діллівон з усьмішкою на устах, немов би то була послюбна подорож по Італії.

— **Дрібні вісти.** Оперетка львівського польського театру виїздить на липень до Кракова. — В Богородчанах лютує кір і шкарлатина. Школи замкнено.

Посмертні оповістки.

— **Др. Юрий Конкольник,** директор загального шпитала в Станиславові, асесор міста і член повітової ради, діяльний член українсько-руських товариств в Станиславові, упокоїв ся дня 10. с. м. по короткій а тяжкій недужі. В покійнім втратила станиславівська Русь щирого і ревного труженика на народній ниві. Вічна ёму пам'ять!

Телеграми.

Відень, 11. червня. Міністер судівництва переніс судових радників: Артура Адольфа з Кракова до Тернополья, Кар. Шапайлу з Мединіч і Григ. Харака зі Куликова до Львова, Миколау Вербоного з Зборова до Коломиї, Володисл.

Смулковського з Городенки до Сяюка, Фр. Кар. Мора з Сяюка до Перемишля. Судовими радниками іменовані суд. секретарі: Франц Ляйнбах в Сяюку, Евген Назаркевич в Станиславові і Антія Негребецький з Перемишля для Тернополья.

Відень, 11. червня. Підчас вчерашнього засідання парламенту відбула ся рада міністрів.

Париж, 11. червня. Подорожи цісаря Вільгельма до Росії (дня 4. сернія) приписують велике значіне.

Париж, 11. червня. Любе прийняв вчора пополудни князя Миколау грецкого, а опісля відвідав его в дома.

— **III. Виказ жертв на фонд ратушквий параньских Русинів,** зглядно на закупно друкарні для них. Іменно зложили на руки членів комітету або прислали до „Дністра“ на книжочку вкладкову ч. 1799 слідуочи Вл. Добродії: о. Н. Бледцький, Пацкив 10 К, Теція Сембратович, Пацкив 10 К, о. С. Колодій і Н. Голек, Воля милова 5 К, о. Йос. Мудрак, Губичі 2 К, К. Селянська 1 К, посол В. Яворський, Н. Санч 10 К, о. Г. Мороз, Бориня 15 К, о. Н. Колтунюк, Тарнавка 4 К, о. Т. Ефримоич, Попівці 1 К, о. А. Слюсарчук, Рунгурі 3 К, Ел. Білинська, Хачів 2 К, Уряд парохіальний, Гнилиці 6 К 50 с., о. Йос. Бабій, Церковна з акафисту 2 К, Громадяне з Церковної: по 1 К Ник. Курило, Дм. Дмитришин-Павлюк і Ів. Яремко; по 30 с. Ю. Курило, Ник. Гук і Мих. Курис; по 20 с. Ю. Гук, Дм. Гук, Ів. Слоновьский, Ів. Данчило, Мих. Яремко, Вас. Данилишин, Мих. Дмитришин, Ф. Музика, А. Лесів, Пр. Штурмак, Ник. Торко, Ів. Гук, Ст. Штурмак, Ю. Бахур, Дм. Торко, Ів. Яремко-Хомин, Ів. Ільницький, Ів. Яремко Дмитра, Вас. Галишин і Іван Яремко Хомин; по 10 с. Ю. Яремко, Ів. Курило, Ів. Штурмак, К. Шкудор, Ник. Курило, П. Курило, Дм. Галишин, Вас. Шубин, Дм. Шубин, Ст. Гук, Ів. Дмитришин, Ник. Дмитришин, Мих. Яремко-Василя, Ю. Грицило, Ю. Грицило-Федора, Ст. Шикор, Мих. Торко, Ст. Лицур, Вас. Угрин, Мих. Слоновьский, Гр. Яремко Паранин, Ол. Пивяз, П. Гватів, П. Чорний, Ів. Данчило-Марисин, Ів. Чорний, С. Гудз, Ф. Цюнда, Н. Яремко, Мих. Свищук, Н. Мельникович і Кир. Яремко; жиди зложили 60 с. — всього разом 11 К 60 с.; Братство церк. в Струтині 3 К, Братство церк. в Борщеві (складка в церкві) 15 К.

(Дальше буде).

ЯВДОХА.
Параця не твоя і не буде твоєю.

ІВАН.
Аво, ми що іно сказали собі слово, а я вам дякую від нині за службу, бо треба буде у панотця учити ся катехису перед весілем (*Параця відтягав его від вікна*).

ЯВДОХА.
Іли собі, іди! З тебе і так мені не було хісна. Але ще ти зачекаєш на Парацю. Ми не дамо їй позволеня, доки їй літа не вийдуть.

КЛИМ
(*скидав з себе китгар, дав професорови*).

Возьміть прошу, пане професор. Китгар се добра річ, загіє вам груди.

ГАНЯК
(*убирає*).

Дякую вам, Климе, я вже перемерз до кости (*до хлопців*). Ратуйте ся, хлопці, скачіть, бігайте, щоби не перестудити ся.

ЯВДОХА
(*витягав гроші до професора*).

Озде маєте свої гроші, пане професор. Я хату винаймала ще торік пану малярєви і тепер мушу ёму віддати тоту світлицю. (*До Клима*). А ти, Климе, біжи в село, пошукай якого мешканя для пана професора.

КЛИМ.
Ой добре, що йду, абих не дивив ся на кривду людску. (*Пшов*).

Сцена XVII.
ТІЖ без КЛИМА.

ГАНЯК.
Я не принимаю тих грошей і не уступлю ся з хати.

ЯВДОХА.
Возьміть, пане, гроші, бо я положу тут перед вами на землі.

ІВАН.
Возьміть, возьміть, пане, се Паращина половина хати. Ті гроші сирітска кривда. (*Явдохя говає скоро гроші*).

ЯВДОХА
(*заломлює руки*).

Чи ти вже цілком з глузду зїхав. Що ти виробляєш зі мною?

ІВАН
Те саме, що ви з нами виробляли. Не дурно я служив у вас — набрав ся вашого розуму.

ЯВДОХА
(*іде до дверей і добуває ся*).

Нащо ти замкнув двері? Пусти, чорте, бо моя вечера прикурить ся на огні.

ІВАН
А професорова вечера вже перестигла, а ви їх не хочете пустити!

ГАНЯК,
(*коло котрого хлопці скачуть і плещуть в долоні з радости*).

Ха, ха, ха! Дякую вам Іванцю, що заступаєте ся за нами. Ха, ха, от мені легінь справедливий.

Сцена XVIII.
ТІЖ, ГАНЯКОВА, ЯРИНА.

ЯРИНА
(*сьміючись, держить до гори парасоль*).

Професор, славно, професор! знов забув парасоль.

ГАНЯКОВА.
Як ти виглядав, Володку! Чий се ти кожух убрав на себе?

ХЛОПЦІ.
Ми так померзли! Я такий голодний! Нас гадздяня не хоче пустити до дому...

ГАНЯКОВА.
Тихо, діти, я нічо не розумію. Хто вас не пускає? Чому?

ГАНЯК.
А от, видиш, викидають нас з хати. Явдохя стоїть, як той цербер на дверях, а Іван з Парацею замкнули ся в середині. (*Вказуючи на Трачекевича, котрий перестав малювати*). Отсей пан, що малює, задаткував наше мешканє ще тамтого року.

ГАНЯКОВА.
Щож нас се обходить?

ГАНЯК.
А ёго тим менше. хоче нас по англійски викинути під ніч на гостинець.

ГАНЯКОВА.
Се може є по англійски, але зовсім не по джентельменськи. Ми, ціла родина, маємо уступати ся для одної особи...

ТРАЧКЕВІЧ,
(*на якого Ярина відразу зробила вражінє, встав і кланяє ся дуже чемно*).

Алеж я не знав зовсім...

ГАНЯКОВА.
Мій муж може се відхорувати, він перестудить ся. Діти голодні, на нас чекає вечера.

ТРАЧКЕВІЧ.
Алеж я не мав понятя про те все, ласкава пані...

ГАНЯКОВА.
Таке поступованє є що найменше нелюдське...

ТРАЧКЕВІЧ.
Перепрашаю дуже, справді... але я думаю —

COLOSSEUM Ernesta Thorna
у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонішна
Найславніша програма!
від 1. до 15. червня 1902.

При співучасті військової музики 30. п. п.
1) Увертура. 2) Сестри Pomtelli, воздушні артистки. 3) Schütz і Wern, тирольські дуетисти. 4) Marie і Maar, туристка і селянка. 5) The Otinos, найславніші американські пародисти ексцентричні. 6) Mr. Ronard, зі своїми псами (живі образи). 7) Орхестра (Реклямограф). 8) La belle Valesca, зі своїм репертуаром «Retour de Bal». 9) Les Berlov'es, французський дует. 10) Mr. Aleksander, колова їзда на столі. 11) Американський біоскоп, нова серія живих фотографій.
Що дня о 8. год. вечером велике представлення. В неділю і свята два представлення. Що п'ятниці High-Life представлення. Білети вчасніше можна замовляти і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

Дешевим і гарним дарунком

при всяких нагодах,
яко гарна прикраса комнат в
Картини: Верещагіна, Шевченко в до-
вині і Сластьона, Шевченкова
могила.
Можна дістати через адміністрацію „Руслана“
з пересилкою за 1 кор. 60 сот.

НАКЛАД А. ХОЙНАЦКОГО.

Кароль Гуцков.

••••• УРИЄЛЬ АКОСТА

трагедия в 5 актах, віршом переложена
а німецького

Львом Лопатинським.

Високо гуманна основа твору, пластичність дра-
матичного представлення, як і вірність перекладу та
плавність в ризів чинять сю книжку знаменитою лекту-
рою, особливо для молодіжки.

Набути можна в Ставропигійській книгарні
у Львові.

Складайте свої ошадности в Дністрі!

Дністер
Товариство взаїмного кредиту,
стоваришчє зареєстрованє з
обмеженою порукою у Львові,
Ринок ч. 10. дїм «Просвїти»

Дністер
принймає вкладки щадничі і
опроцентовує їх по 4% від ста.
Стан вкладок 31. грудня 1901
900.193 К 53 с. на 1.063 кни-
жочках.

Дністер
уділяє своїм членам позичок
на векслі і скрипти за інтабу-
ляцією або при відповідній по-
руці на 5½% і 1% додатку на
кошти адміністрації. Силату по-
зичок розкладає «Дністер» до-
гідно також до 10 літ. Членом
може бути тільки член забезпе-
чений в «Дністрі», від огню.

Дністер
Удїл членський вносить 50 К,
вписове 2 К. Удїли вплачені по
день 31. грудня 1901: 81.169 К
37 с. Членів було: 2.006. Стан
позичок: 869.245 К 4 с.

Дністер
уділяє рікрічно з чистого зиску
датки на публичні добродійні
руські ціли — на церкви, бурси,
школи і т. д. — До кінця ро-
ку 1901 уділено 8.840 К.

**Інформацій в справах позичок уділяють
агенти і Дирекция.**

ВИСОКИМ Ц. К. НАМІСНИЦТВОМ КОНЦЕСІОНОВАНЕ

БЮРО ПОДОРОЖИ і СПЕДИЦІЙНЕ
СОФІЇ БЕСЯДЕЦКОЇ, ОСЬВЕНЦІМ, ДВОРЕЦЬ

продає
білети залізничні
окружні

корабельні карти
I-гої і
II-гої класи

як також карти межипокладові для переселенців до Америки.

★ Ціни найнижші. ★   ★ Виміна грошей. ★

Проспекти даром і оплатно. (—26)

Зарваницю

поему Василя Шу-
рата можна замо-
вляти лише в Став-
ропигійській кни-
гарні у Львові,
ул. Руска ч. 3. Ціна з поштовою оплатою 25 сот.

ГАНЯКОВА.

Що ви в своїм праві! Але хотай би і так,
то вже бодай з простої людяности ви повинні,
пане, дати нам хотай переночувати спокійно.

ЯРИНА

(станула побіч Насті і приглядав ся образови).
Ах, погляньте паньство, який чудовий за-
хід сонця, скілько тут воздуха, яка перспектива...
як остро відрізують ся на небосклоні темно-зе-
лені хребти в маєстатичнім спокою!

ГАНЯКОВА.

От, що там, як сонце заходить, коли ми
самі не маємо де зайти на ніч!

ГАНЯК.

...і зложити свої хребти до маєстатичного
сну...

ЯРИНА.

Ну, я думаю, що сей пан хіба жартував
собі. Хто так відчуває красу мертвої природи,
сей і для живих людей не може бути таким
беззглядним.

ТРАЧКЕВИЧ.

Алеж певно, так є, се було лише непоро-
зумінє. Позвольте мені витолкувати ся, ласкаві
паньство. Прошу як найспокійніше заняти своє
мешканє. Для мене буде правдивим щастєм,
зречи ся мого права, яке я би міг мати до
него.

ЯРИНА.

Не переривайте собі, пане, роботи: За хви-
лю сховає ся сонце і зникнуть ті незвичайні
краски на небі. На сім стратити багато стать сеї
дівчини...

ТРАЧКЕВИЧ

(забирає скрипку).
Досить вже на нині. Се зовсім не удачне
(ложить дощину; всі мимоволі здригають ся, аха-
ють). — Ласкава пані позволять, що я предста-
влю ся: Трачкєвич.

ЯРИНА.

А, пан Трачкєвич. Знаємо ваші образи з

вистави (подає руку). Подивлялисьмо ваш інпре-
сіонїзм.

ІВАН

(через вікно).

Ану, газдине, уступіть ся раз з дверий. Не
видите: пани вже погодились.

ЯВДОХА.

Скорше упаду тут труном! Досить я вже
маю крику тих паничів. Не хочу, аби мені на-
носили пастухи з цілого села ріжної погани,
ріжного хробацтва до хати. Ще скажуть в селі,
що у мене яксь чари роблять ся з тими гусе-
ницями. Я не хочу слави по селу на мою хату.

ТРАЧКЕВИЧ

(підходить до Явдохи нізголосом).

Явдохю, не сваріть ся, на милість Божу,
не робіть мені ще більшого стыду. Прецінь тут
ніхто не винен, тільки ви самі, що взяли два
рази гроші за хату.

ЯВДОХА

(голосно).

Хто винен — я винна? Я сама не брала
грошей, мені упхали на силу, мене підійшли.
Тота Параска спровадила їх сюди, аби могла в
своїй хаті заходити ся з своїм любасом. От,
хто винен!

ТРАЧКЕВИЧ

(іде до Насті, нізголосом).

Настю, скажіть їм, най не кричать так —
сеж соромно.

НАСТЯ.

Чому ви мене не малюєте? Чого перело-
мили дощину? Що вас обходять онті, о...?

ТРАЧКЕВИЧ

(рішучо).

Скажіть мамі, най зараз уступлять ся з
дверий, бо як сяду на колесо, то тільки ви ме-
не і бачили тутки.

НАСТЯ

(іде до Явдохи; нізголосом, дуже рішучо).

Уступіть ся мамо, на бік. Уступіть ся, ка-

жу, бо він хоче геть їхати (до Івана). Ано там,
Іване, відсунь засуву, пускай панів до хати. (Іван
зникає у вікні).

ТРАЧКЕВИЧ.

Всі трудности усунені. Тепер мені остає
тільки, ще раз просити о прощенє задіянані не-
приємности з моєї причини.

ГАНЯКОВА.

Але деж ви самі переночуєте, пане Трач-
кєвич?

ТРАЧКЕВИЧ.

Про се я не маю жури. Хотьби прийшло
ся ночувати і в колибі — для мене се не пер-
вина.

ГАНЯКОВА.

Коли не погордите нашим скромним чаєм,
так просимо до нас на хвильку.

ТРАЧКЕВИЧ.

О, з найбільшою приємністю, добродійко
(до професора). Я буду щасливий, коли зможу
хоть в часті затерти немиле вражінє нашої пер-
шої стрічи (стискає професорови руку).

ГАНЯК.

Вже затерло ся... Прошу... (просить у двері).

ТРАЧКЕВИЧ

(цєрємонячсь).

Прошу дуже, пане професор, я тут мовби
свій...

ГАНЯК.

О, перепрашаю, я тут тепер господар.

ТРАЧКЕВИЧ.

Ну, ми знов зачинаємо спорити! Але і сим
разом слухність по вашій стороні... (Трачкєвич
зі своїми маллярськими приборами іде перший, за
ним Ганяк).

(Дальше буде).